

KOSMOS W SŁUŻBIE NARODU

ASTRO+ (Advanced Space Technologies to Support Security Operations) jest 15-miesięcznym projektem prowadzonym przez włoską firmę EADS Astrium (przy współudziale m.in. Alcatel Space, Alenia Spazio, Telespazio, Indra Espacio, FRS, IAI, RUSI), którego celem jest przedstawienie decydem krajów europejskich zalet wykorzystania technik satelitarnych w akcjach ratunkowych i operacjach kryzysowych. Przeprowadzona 8 lutego nad Zalewem Zegrzyńskim pozorowana akcja ratunkowa po trzęsieniu ziemi była ostatnim etapem projektu.

W Wojskowym Instytucie Łączności w Zegrzu Południowym stworzone zostało Centrum Sytuacyjne, które było punktem do-

żenia akcji. Składało się ono z kilku stanowisk komputerowych, które odbierały i przekazywały do grup ratowniczych informacje pozyskiwane różnego rodzaju technikami satelitarnymi. Podstawą były łączności satelitarne, które w momencie ewentualnego zniszczenia naziemnej infrastruktury telekomunikacyjnej umożliwiały oprócz tradycyjnych połączeń fonicznych prowadzenie telekonferencji i podglądania miejsca akcji ratunkowej. Do Centrum Sytuacyjnego docierały również informacje o lokalizacji ratowników. Zostali oni bowiem wyposażeni w palmtopy, telefony lub komputery tablet PC z wbudowanymi odbiornikami GPS. Jednak podstawą prowadzenia akcji ratunkowej były zdjęcia miejsca katastrofy,

zarówno zrobione z pułapu lotniczego, jak i satelitarnego. Ich dostarczeniem do Centrum Sytuacyjnego zajęło się Europejskie Centrum Satelitarne pod Madrytem. Dowodzący akcją ratowniczą mieli do dyspozycji oprócz nieprzetworzonych obrazów satelitarnych miejsca przed i po katastrofie, także modele 3D terenu, zaawansowane analizy GIS obszaru zagrożonego ewentualną powodzią po zerwaniu zapory na Zalewie Zegrzyńskim i dróg ewakuacji ludności, a nawet aktualną i przewidywaną sytuację meteorologiczną. Polskim akcentem w technicznej infrastrukturze przedsięwzięcia był system łączności polowej Krokus.

MP

LITERATURA

KOMPENDIUM WIEDZY BUDOWLANEJ

Nakładem Wydawnictwa Naukowych AGH ukazała się niedawno druga część obszernej monografii autorstwa prof. Jana Gocała zatytułowanej „Geodezja inżyniersko-przemysłowa”.

Monografia z założenia obejmuje cały zakres przedmiotu, zarówno w aspekcie teorii, jak i zagadnień praktyki pomiarowej. Część druga (o objętości 340 stron) omawia zagadnienia przedstawione w czterech rozdziałach: ●Prace geodezyjne w procesie wznoszenia budynków wielokondygnacyjnych, ●Pomiary geodezyjne związane z budową i eksploatacją linii oraz stacji kolejowych, ●Prace geodezyjne w budownictwie drogowym, ●Geodezja obsługa budowy mostów.

W każdym z nich przedstawiono opis techniczny analizowanych obiektów budowlanych i inżynierskich wraz z technologią ich realizacji. Na tym tle omówione zostały kolejne etapy prac geodezyjnych z uwzględnieniem najnowszych osiągnięć zarówno w zakresie metodyki, jak i aparatury pomiarowej. Prezentowana praca jest bogato ilustrowana rysunkami, a także kolorowymi zdjęciami. W rozdziale 3 uwzględniono ponadto aktualne zagadnienia formalnoprawne i problemy ochrony środowiska, występujące przy projektowaniu i budowie autostrad oraz dróg ekspresowych.

W opinii recenzentów jest to przede wszystkim podręcznik dla studentów geodezji i kartografii oraz budownictwa ogólnego i komunikacyjnego, inżynierii lądowej i wodnej. A zarazem jest to praca, z której mogą korzystać osoby profesjonalnie zajmujące się zagadnieniami geodezji i budownictwa.

ŹRÓDŁO: WYD. NAUKOWE AGH

POPRAWNE NAZWY PAŃSTW

„Nazwy państw” to tytuł wydanego niedawno przez Główny Urząd Geodezji i Kartografii opracowania, w którym znalazło się 191 państw będących członkami ONZ oraz Watykan. W wykazie znajdziemy poprawną pisownię ich nazw zalecaną do powszechnego użytku przez Komisję Standaryzacji Nazw Geograficznych poza Granicami Polski działającą przy Głównym Geodecie Kraju. 30-stronicowe zestawienie poprzedzono wprowadzeniem w językach polskim i angielskim oraz polsko-angielskim słownikiem skrótowych nazw państw. Jak możemy przeczytać we wprowadzeniu, wszystkie hasła dotyczące państw opracowano według jednego schematu. W nagłówku hasła podano skrótową polską nazwę państwa, a także dwuliterowy kod ISO danego państwa. Hasło zawiera: polską skrótową nazwę kraju, polską oficjalną (pełną) nazwę kraju, nazwy języków oficjalnych, skrótową nazwę kraju w językach oficjalnych i oficjalną (pełną) nazwę kraju w językach oficjalnych. W przypadku języków oficjalnych używających pisma niełacińskiego, nazwy państw podano w formie zlatynizowanej, a o zasadach latynizacji każdorazowo poinformowano pod hasłem danego państwa (np. w przypadku Białorusi i zapisu nazwy tego państwa w języku białoruskim zastosowano białoruski system latynizacji 2000).

Zdaniem Komisji zawarte w wykazie nazwy powinny się stosować w tekstach pisanych i mówionych w języku polskim, w szczególności na mapach, w encyklopediach, przewodnikach turystycznych i podręcznikach, w prasie, radiu i telewizji. Publikacja uwzględnia uchwały Komisji podjęte do 26 października 2005 r.

AW

